

KONINKRIJK BELGIE

RAAD VOOR VREEMDELINGEN-
BETWISTINGEN

1030 Brussel, 31 JULI 2007

"Laurentide"

Gaucheretstraat 92-94

Tel. 02-791 60 00

per fax: 02/534 8982

k.a.v. Mr. J. Mies

AANGETEKEND MET ONTVANGSTBEWIJS

Mijnheer [REDACTED]

Op zijn gekozen woonplaats bij

advocaat L. Van Eeckhaut

Mathias Gesweinstraat 44

9000 GENT

Rolnummer: RVV 848 (07-1200)

Mijnheer,

Hierbij wordt u het arrest van de Raad van Vreemdelingenbetwistingen betekend.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat dit arrest van de Raad van Vreemdelingenbetwistingen onder gedepersonaliseerde vorm kan verschijnen in de rubriek "Rechtspraak" op de webstek van de Raad.

Indien u tegen deze publicatie bezwaar heeft, dient u dit binnen de maand schriftelijk te melden met opgave van de reden.

Met hoogachting,

Voor de hoofdgriffier,

TOON LEYSEN
HOEFGRIFFIER

Voor elke inlichting betreffende deze brief kan u terecht elke werkdag van 9 tot 16 uur (behalve zaterdag) en donderdag tot 18 uur op de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Alle procedurestukken worden aan de Raad toegezonden bij een ter post aangezekende brief op voormeld adres. In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid bedoeld in artikelen 39/62 en 39/84 van de wet van 15 december 1980 kan een vordering tot schorsing of een vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen per fax worden verzonden op het nummer 02/ 791 64 00. In alle andere gevallen is de Raad ook bereikbaar op het faxnummer: 02/791 62 26.

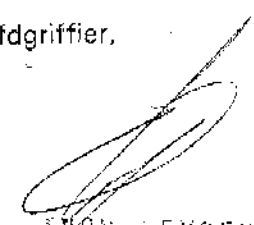
Voor notificatie

[REDACTED]
Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat L. Van Eeckhaut
Mathias Gesweinstraat 44
9000 GENT

De ministers en de administratieve overheden, wat hen aangaat, zijn gehouden te zorgen voor de uitvoering van deze beschikking. De daartoe aangezochte gerechtsdeurwaarders zijn gehouden hiertoe hun medewerking te verlenen wat betreft de dwangmiddelen van gemeen recht.

Brussel, 31 juli 2007

Voor de hoofdgriffier,

T. VAN LEYSEN
TOEGEVOEDE GRIFFIER

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 1091 van 30 juli 2007
in de zaak 848/ IVde kamer

In zake:

Gekozen woonplaats: bij advocaat L. VAN EECKHAUT
Mathias Gesweinstraat 44
9000 GENT

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED] van Russische nationaliteit, op 17 april 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.- C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VAN DEN BOSSCHE loco advocaat L. VAN EECKHAUT en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1 [REDACTED] van Russische nationaliteit, is het rijk een eerste maal binnengekomen op 8 augustus 2001 en heeft zich op dezelfde dag een eerste keer vluchteling verklaard. Verzoeker verklaarde België te hebben verlaten op 15 december 2005 en te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Op 29 maart 2006 kwam hij het rijk een tweede maal binnen. Hij verklaarde zich op 30 maart 2006 een tweede keer vluchteling. Verzoeker vroeg om de bijstand van een tolk Russisch.
- 1.2 Op 3 april 2006 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker tekende dringend beroep aan tegen deze beslissing op 6 april 2006.

RVV/848 1

- 1.3 Verzoeker werd in dringend beroep gehoord op 9 mei 2006. Op 15 mei 2006 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verder onderzoek noodzakelijk is. Verzoeker diende een schriftelijke verklaring in op 20 juni 2006. Op 27 maart 2007 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 maart 2007 aangetekend verzonden.

2. Ten gronde

2.1 Verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd en dat nergens in de bestreden beslissing zijn identiteit, Tsjetsjeense origine en nationaliteit in twijfel worden getrokken. Verzoeker stelt dat hij bij een terugkeer naar Tsjetsjenië (Rusland) wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van zijn etnische origine, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Verzoeker verwijst hiervoor naar enkele algemene mensenrechtenrapporten en naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, de Raad van State en het Europees hof voor de Rechten van de Mens.

2.2 Zoals blijkt uit de bestreden beslissing, wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat hij zijn vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet aannemelijk heeft weten te maken, dit omwille van zijn houding (in het kader van zijn eerste asielaanvraag), een gebrek aan medewerking en omwille van ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen over essentiële elementen van zijn asielrelaas. Dit geldt met name voor wat de vervolgingsfeiten betreft die verzoeker aanhaalde tijdens zijn eerste asielaanvraag, zijn beweerde vervolging omwille van zijn hulp aan rebellen, de contacten met zijn echtgenote en zijn zus.

2.3 Aangaande zijn houding tijdens zijn eerste asielprocedure wijst verzoeker erop dat hij zijn adreswijziging wel degelijk heeft doorgegeven, maar dat het oude huisnummer werd genoteerd. Het gaat hierbij om een administratieve fout en hieruit afleiden dat iemands houding niet te rijmen valt met zijn vrees voor vervolging is 'werkelijk tergend en zelfs flauw'.

2.4 De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn eerste asielprocedure op zijn zachtst uitgedrukt nalatig en onzorgvuldig tewerk is gegaan bij de concrete opvolging van het verloop van zijn asielaanvraag. Zo gaf hij het Commissariaat-generaal nota bene zelf een verkeerd adres door (stuk 10 in administratief dossier) en liet hij na alle kansen te benutten om de bescherming te krijgen van de Belgische overheid, wat inderdaad de ernst van zijn aangehaalde vrees ondermijnt.

2.5 Verzoeker werpt op dat het in zijn huidige positie 'misschien wat vreemd, doch aannemelijk' is dat hij zijn originele paspoort weigert af te geven omdat hij bij een weigeringsbeslissing toch terug naar huis moet kunnen keren.

2.6 Hoewel de Raad verwaarders redenering dat verzoeker door zijn weigering zijn binnenlands paspoort voor te leggen een gebrek aan medewerking aan zijn asielprocedure kan worden aangewreven in zekere zin kan volgen, is het niet geheel ondenkbeeldig dat verzoeker als jonge Tsjetsjeen en rekening gehouden met de veelvuldige paspoortcontroles die in de Russische Federatie reeds jaren gangbaar zijn, wat algemeen geweten is, bij wijze van voorzorgsmaatregel dit document te allen prijze in zijn bezit wenst te houden voor het geval hij genoodzaakt zou zijn terug te keren naar zijn land. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker tijdens zijn tweede asielaanvraag het Commissariaat-generaal een kopie van (een deel van) zijn binnenlands paspoort liet geworden alsook het origineel van zijn geboorteakte, waardoor hij de Belgische asielinstanties meer duidelijkheid verschafte aangaande zijn identiteit en afkomst.

2.7 Verzoeker meent dat de motivering van de bestreden beslissing omtrent de vervolgingsfeiten uit zijn eerste asielaanvraag en zijn hulp aan de rebellen 'nietszeggend' is. Verzoeker verwijst hierbij naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

2.8 De Raad neemt de argumenten uit de bestreden beslissing over waar die stelt dat verzoekers terugkeer naar het land dat hij eerder ontvlucht is, het verkrijgen van een nieuw paspoort én zijn tewerkstelling bij een Russisch staatsbedrijf de geloofwaardigheid van zijn verklaringen afgelegd ten tijde van zijn eerste asielaanvraag aangaande het feit dat hij door de Russische autoriteiten zou worden vervolgd omwille van zijn weigering zijn dienstplicht te vervullen, in het gedrang brengen. Het is voorts inderdaad niet aannemelijk dat verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag met geen woord repte over de hulp die hij in 2000 aan rebellen zou hebben verleend, gezien het belang hiervan voor zijn vervolgingsvrees. Het is bovendien evenmin aannemelijk dat verzoekers vader, zeker nadat deze op de hoogte werd gebracht van de negatieve beslissing dd. 20 december 2004 die verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag had gekregen, verzoeker niet zou hebben verteld dat hij gezocht werd door de Russische autoriteiten. Verzoekers verwijzing naar een beslissing van de toenmalige Vaste Beroepscommissie aangaande een Tsjetsjeen uit Dagestan die zijn legerdienst weigerde te vervullen en als vluchteling werd erkend, doet niets af aan bovengenoemde vaststelling van de Commissaris-generaal dat verzoekers verklaarde terugkeer naar zijn land van herkomst zijn vrees in deze wel degelijk ondermijnt.

2.9 Verzoeker stelt dat hij wel degelijk contact had met zijn vrouw, maar via zijn moeder en schoonmoeder. Verzoeker voegt hier aan toe dat het in zijn traditie uitgesloten is dat men voor het huwelijk contact heeft met zijn aanstaande echtgenote.

2.10 Verzoeker beperkt zich hier tot het herhalen van wat hij zei toen hij tijdens zijn gehoor ten gronde op het Commissariaat-generaal werd geconfronteerd met bovengenoemde tegenstrijdigheid, waarmee hij deze tegenstrijdigheid nochtans niet weerlegt. De Raad neemt bovendien verweerders stelling over dat verzoekers argumentatie dat het in zijn traditie uitgesloten is dat men voor het huwelijk contact heeft met zijn aanstaande echtgenote in verzoekers geval niet opgaat, aangezien uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker voor zijn komst naar België (dd 29 maart 2006) op 19 maart 2006 getrouwd is met Alina Achmadova.

2.11 Verzoeker herhaalt dat zijn zus in 2000 getrouwd is, maar met een man die noch door verzoeker, noch door zijn familie aanvaard werd waardoor hij niet langer contact had met zijn zus.

2.12 Ook hier herhaalt verzoeker wat hij tijdens zijn gehoor ten gronde zei, waarmee hij evenwel de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen en die van zijn zus [REDACTED] aangaande haar huwelijk en haar verblijfplaats in de periode 1999-2000 niet weerlegt.

2.13 De Raad stelt vast dat de in de bestreden beslissing vastgestelde ongerijmdheden en tegenstrijdigheden correct zijn, steun vinden in het administratieve dossier en deels de kern raken van verzoekers vluchtmotieven en dat deze niet op afdoende wijze worden weerlegt in verzoekers verzoekschrift. De Commissaris-generaal heeft zijn beslissing aangaande het niet toekennen van de vluchtelingenstatus omstandig en afdoende gemotiveerd en besloot terecht verzoeker het vluchtelingenstatuut niet toe te kennen. Verzoeker slaagde er, onder meer omwille van zijn vrijwillige terugkeer naar zijn land van herkomst, immers niet in een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan te

RVV/848 3

tonen. Verzoekers verwijzing naar een beslissing van de Franstalige afdeling van de toenmalige Vaste Beroepscommissie aangaande een Tsjetsjeen die gegevens aangaande zijn vertrekdatum en de landen van doorreis zou hebben verzwegen, doet hieraan geen afbreuk. Verzoekers verwijzing naar een arrest van de Franstalige afdeling van de Raad van State doet dit evenmin, gezien het hier de annulatie van bevestigende beslissingen van weigering van verblijf (ontvankelijkheidsfase) betreft, terwijl in casu een beslissing ten gronde wordt aangevochten. Aangaande verzoekers stelling dat zijn identiteit, Tsjetsjeense origine en nationaliteit niet in twijfel worden getrokken, waardoor zijn asielaanvraag gegrond moet worden verklaard, merkt de Raad op dat de verklaringen van de verzoeker een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn; dat de verklaringen van de verzoeker coherent moeten zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten; dat de bewijslast in beginsel rust op de appellant en hij in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt; dat het vervolgens de taak is van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, september 1979, 53). Zoals hierboven reeds aangetoond, slaagt verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aangaande de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten te herstellen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

2.14 Verzoeker vraagt hem in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, aangezien een terugkeer naar zijn land van herkomst een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. zou inhouden. Verzoeker verwijst hierbij naar verschillende mensenrechtenrapporten over de situatie in Tsjetsjenië.

2.15 Verzoeker roept artikel 3 in van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend in Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.) om op de subsidiaire beschermingsstatus aanspraak te kunnen maken. De Raad heeft in het kader van huidig beroep in volle rechtsmacht niet de bevoegdheid om artikel 3 E.V.R.M. rechtstreeks te toetsen. De Raad onderzoekt in casu enkel het reële risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in het kader van de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst. In zoverre de rechtstreekse schending van artikel 3 van het E.V.R.M. wordt aangevoerd is dit onderdeel onontvankelijk.

2.16 Verzoekers Tsjetsjeense afkomst en herkomst uit Tsjetsjenië worden niet in vraag gesteld. Zoals uit de door verzoeker aangehaalde rapporten blijkt, is de situatie van etnische Tsjetsjeense jongemannen niet alleen in Tsjetsjenië, maar ook in de Russische Federatie als geheel, zorgwekkend te noemen. Bovendien blijkt de Russische overheid niet in staat te zijn om Tsjetsjeense jongemannen afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld, zoals ontvoeringen en verdwijningen (<http://www.minbuza.nl/binaries/pdf/ambtsberichten/2007/aab-noordeiljke-kaukasus-19-06-2007.pdf>). De Raad is dan ook van oordeel dat het aannemelijk is dat verzoeker, die tot een risicodoelgroep behoort, in geval van terugkeer naar zijn land het risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en zoals vervat in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

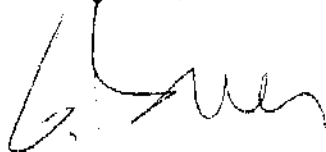
De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 30 juli 2007 door:

mevr. M.- C. GOETHALS, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. G. BAES, toegevoegd griffier.

De griffier,

G. BAES.

De voorzitter,

M.- C. GOETHALS.